

[Wilhelm]

gørelse for udvisningspraksis, men til at vende sig til fremtiden. Det gør ministeren også til sidst, hvor han siger om sit lovforslag, at det ikke er hensigten med lovforslaget, at der skal ske nogen afgørende ændring af den praksis, der har udviklet sig gennem de senere år. Det er prisværdig klart sagt. Det er til gengæld efter min mening klart utilfredsstillende.

I det følgende vil jeg holde mig til de vigtigste punkter i udvisningsproblematikken, både i forslaget og i udvalgsbetænkningen osv., og så gemme de andre sider af lovforslaget og udvalgsbetænkningen til behandlingen af lovforslag nr. L 105 og beslutningsforslag nr. B 54 om lidt.

Flertallet i betænkningen og dermed også justitsministerens forslag følger efter min mening ikke engang det kommissorium, som blev givet. Det var nemlig, at udvalgsarbejdet skulle gå i retning af at sikre en bedre retsstilling for udlændinge og måske især for indvandrere her i landet. Det havde man fundet behov for, og det var løftet. Det blev endda lovet, at det skulle ske hurtigt, at der skulle sikres indvanderne en bedre retsstilling. Jeg mener ikke, man kan påstå, at flertallet kommer med forslag til en bedre retsstilling, når man i virkeligheden ikke gør andet end at ophøje den allerede gældende udlændingebekendtgørelse til lov, og når justitsministeren selv kan sige, at det ikke er hensigten med lovforslaget, at der skal ske nogen afgørende ændring af den praksis, der har udviklet sig igennem de senere år.

Nå ja, man gør reglerne til lov. Hvis man mener, at det er en bedring af retsstillingen, synes jeg, man er meget formalistisk. Og så gør man én ting til: man overlader selve udvisningsbeslutningerne – i hvert fald i mere kontroversielle tilfælde – til domstolene. Men selve grundlaget for domstolenes afgørelse er præcis som nu. Derfor bliver det i virkeligheden en cementering af den hidtidige hårde linje, som har skabt så megen debat i offentligheden, som har skabt så mange familietragedier. Der bliver endda for mig at se en reel cementering, der bliver mindre mulighed for modererende indflydelse fra offentligheden gennem debat om de konkrete sager – i forhold til, hvad der har været hidtil, hvor det var administrative afgørelser. Det grundlag for en revision af udlændingeloven er helt uantageligt.

Det afgørende princip mener jeg må være, at indvanderne skal, hvis de opfylder visse præcise krav om tilknytning til landet, være sikrede mod udvisning. Dette krav kan være fast ophold et bestemt antal år eller – og jeg mener, det er en kombination – f.eks. fast samlivsforhold med en dansker eller andre tætte relationer til danske borgere, f.eks. forældreskab til dansk barn. Under sådanne vilkår bør der være sikkerhed mod udvisning. Hvis ikke man gør det, vil der altid være en utryghed for indvandrere, ligegyldigt hvor længe de har boet her.

Det synspunkt, vi har her, indebærer selvfølgelig, at vi accepterer, at der forekommer kriminalitet blandt indvanderne, såvel som der forekommer det blandt danskerne.

Jeg vil indrømme, at det kunne se anderledes ud, hvis man kunne påpege, at indvandrergruppen var specielt kriminel og var ved at bryde hele det danske samfund ned på grund af deres uhæmmede kriminalitet. Men det er jo ikke tilfældet. Som vi gang på gang har fået skiftende ministres bekræftelse af, er den reelle indvandrergruppe tværtimod mindre lovbrudende end tilsvarende danske grupper.

Så er der nogle, der kan komme med en formodning om, at hvis indvanderne havde sikkerhed imod udvisning, ville kriminaliteten stige ubehersket blandt dem, at de kun venter på denne sikkerhed imod udvisning for derefter at foretage sig alt muligt og specielt narkokriminalitet. Hertil vil jeg svare: lad det komme an på en prøve! Loven kunne jo laves om, hvis det skete. Jeg er helt overbevist om, at den danske offentlighed ville forlange, at loven blev lavet om, hvis sikkerhed mod udvisning førte til noget sådant.

Når man ikke vil skabe den sikkerhed mod udvisning, til trods for at der i hvert fald ikke er højere kriminalitet i indvandrergruppen end i resten af befolkningen, er det at mistænke indvandrergruppen på forhånd. Det er det afgørende i forskellen på ministerens lovforslag, flertallet i betænkningen og så det, i hvert fald jeg vil gøre mig til talsmand for.

Udvalgsmindretallet, som man godt har lov at kalde det moralske flertal, eftersom det reelt var flertallet, hvis man ikke havde fyldt udvalget op med tidligere, nuværende og endnu tidligere chefer for fremmedpolitiet og repræsentanter for justitsministeriet osv.,